

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Jako vyvolení Boží,
svatí a milovaní,
oblečte milosrdný soucit,
dobrotu, skromnost,
pokoru a trpělivost.

Kol 3,12

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

1
9. ROČNÍK
2014

Drazí přátelé, toto číslo věnujeme „svaté církvi hříšníků“. Během generální audience v Římě 2. října 2013 Svätý otec František řekl: „*Jak může být svatá církev, která je tvořena lidskými bytostmi, hříšníky? Muži hříšníci, ženy hříšnice, kněží hříšníci, sestry hříšnice, biskupové hříšníci, kardinálové hříšníci, papež hříšník? Všichni. Jak může takováto církev být svatou?*“ A odpovídá: „*Církev je svatá, protože vychází z Boha, který je svatý, je jí věrný a nevydává ji do moci smrti a zla (srov. Mt 16,18); je svatá, protože Ježíš Kristus, Svätý Boží (srov. Mk 1,24), je s ní nerozlučně sjednocen (Mt 28,20); je svatá, protože je vedena Duchem Svätým, který očisťuje, proměňuje a obnovuje. Není svatá pro naše zásluhy, ale protože ji Bůh činí svatou. My neděláme církev svatou. Bůh, Duch Svätý, ve Svě lásce činí církev svatou.*“

V církvi vždy byla radost a bylo utrpení, krása, ale také hřích, lidská slabost, ale především Boží moc. „*Co mohu učinit já, který se cítím slabým, křehkým hříšníkem?* – ptá se Svätý otec a odpovídá – *Bůh ti říká: neměj strach před svatostí, neměj strach mřít vysoko, nechat se milovat a očisťovat Bohem, neměj strach nechat se vést Duchem Svätým. Nechme se nakazit svatostí Boží!*“

P. Wojciech Zubkiewicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śvachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkiewicz, archiv ABM

Grafická úprava:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkiewicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřičice 156

OBSAH

Úvodní slovo:

Mons. Vojtěch Cikrle 3

P. Jaroslav Brož:

V Kristu skvěle vítězíme 4

P. Miloslav Fiala:

Běda těm, kdo vydávají tmu za světlo
a světlo za tmu 6

ThDr. Bogdan Pelc: Hřích a utrpení ... 9

R. D. Petr Vrbický: Přednáška /1. část/ 12

Rozhovor s Mons. Konradem Krajewskim:

Dotkl se nás svou svatostí 15

Matka papeže 19

Poslání a spiritualita sv. Faustyny:

Karol Wojtyła – Jan Pavel II. a sestra
Faustyna 25

Na apoštolských cestách:

Všichni žijeme z utrpení 29

II. národní kongres o Božím milosrdenství

Program 32

Literatura, informace 34

Pozvánka na Svátek BM 35

SVATÁ CÍRKEV HŘÍŠNÍKŮ

Všichni známe tu část každého z evangelií, kdy se Pán Ježíš na začátku své činnosti postaví mezi hříšníky, kteří přicházejí k Janu Křtiteli, aby se od něj dali pokřtít, a tak byli připraveni na příchod slíbeného Mesiáše. Janovi se nelíbí, že se Ježíš staví mezi hříšníky, protože tam evidentně nepatří, a všichni, včetně něho, by měli být naopak pokřtěni právě Ježíšem. Ale Ježíš jej uklidňuje slovy: „Připusť to nyní, neboť tak je třeba, abychom naplnili všechno, co Bůh žádá“ (Mt 3, 15). A Bůh žádá, aby jeho Syn dal jednoznačně a srozumitelně najevo, kvůli komu a kvůli čemu přichází, co bude cílem jeho působení. V té chvíli se otevírá nebe, na Ježíše sestupuje Duch Svätý a ozývá se hlas Otce, který má zalíbení v tom, co dělá jeho Syn.

Později, při povolání učedníka Matouše, kdy stoluje v jeho domě s velkým počtem celníků a hříšníků, argumentuje Ježíš pohoršeným farizeům slovy: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní“, a dále: „Nepřišel jsem povolovat spravedlivé, ale hříšníky“. Podobné je to u Zachea, Matoušova kolegy.

Ježíš kolem sebe nikdy neměl dokonalé, bezhříšné lidi. Takoví nebyli ani ve společenství, které před dvěma tisíci let založil a jehož vedení svěřil muži, který jej předtím zapřel. A tak církev byla, je a bude společenstvím hříšných lidí, církví hříšníků.

Jestliže od nejstarších dob věříme ve „svatou církev obecnou“ (Krédo), pak se nemusíme divit, že se první křesťané vzhledem ke starozákonním výrokům o vyvoleném lidu Božím oslovovali jako „svatí“. Vždyť byli posvěcováni Duchem Svätým. Věděli, že hlavou církve je Kristus, který ji miluje, vydal se právě za ni na kříži a posvěcuje ji. Církev je svatá, protože Bůh, ze kterého vychází, je svatý. Tedy Otec, Syn a Duch Svätý jsou pramenem svatosti církve. Nikdy to nejsme a nebudeme my sami, žádný z nás. Přesto jsme vybízeni: „Buďte svatí v celém způsobu života“ (1 Petr 1,15), nebo hned dále: „Vždyť je psáno: Buďte svatí, neboť já jsem svatý“.

A tak každý z nás prožívá napětí mezi tím, co je (hříšník), a tím, k čemu je povolán (být svatým skrze podřízení se Kristu). Je to drama života každého z nás. Drama, které jednou bude završeno.

O tomto završení vypráví Pán Ježíš v podobenství o poli, kde až do sklizně spolu roste pšenice i plevel. Pšenice skončí ve stodole, plevel v ohni. A obdobně to popisuje také v podobenství o síti. (Mt 13)

Proto, aby popsání drama mělo i v životě každého z nás dobré završení, vychází i toto tematické číslo časopisu Apoštola Božího milosrdenství.

❖ Mons. Vojtěch Cikrle
biskup brněnský

V KRISTU SKVĚLE VÍTĚZÍME

Tyto týdny v nás ožívují vděčnou vzpomínku na velkého papeže 20. století, misionáře celé země, Jana Pavla II., ke kterému se bez nadsázky velká část lidstva hlásila jako ke svému otci. Poslední dny jeho pozemského rozloučení před devíti lety toho byly výmluvným svědectvím.

Jemu se spolu s Angelem Roncallim, předchůdcem v Petrově službě, Janem XXIII., dostává plné pocty oltáře. Církev na celém světě se k oběma velikánům na Petrově stolci bude obracet jako k oficiálně uznaným světcům, protože nenechali ležet ladem hřivnu svatosti, která jim byla svěřena už ve křtu. Jejich zářivá svatost osvětluje svatost nás poutníků, abychom si byli vědomi obdarování, kterého se nám dostalo. Vždyť jsme spolu s Pavlovými korintskými a dalšími křesťany „svatí“, vyvolení a milovaní Bohem Otcem.

Vášnivou láskou Jana Pavla II., můžeme-li to tak říci, byl Ježíš, Vykupitel člověka, a tajemství Boha Otce, bohatého milosrdenstvím. Jim věnoval své první dvě encykliky jako program svého pontifikátu. Dnes už můžeme říct, že ho naplnil vrchovatě. V Janu Pavlu II. máme světce, který ztělesňoval Petrovo pevné milující vyznání „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha“. V jeho apoštolském náručí, které objímalo slabost, utrpení a boje všeho lidstva a každého jednotlivého člověka, byla hmatatelně cítit otcovská milosrdná, soucitná a něžná láska neviditelného Boha, kterého nám Ježíš přišel zvěstovat. Papež František připomněl odkaz Jana Pavla II. na začátku letošní postní doby římským kněžím, když citoval jeho slova z homilie při kanonizaci sestry Faustyny Kovalské v roce 2000: „Co nám přinesou roky, které jsou před námi? Jaká bude budoucnost člověka na zemi? Není

nám dáno to vědět. Je jisté, že vedle nových pokroků, bohužel, nechybějí bolestné zkušenosti. Avšak světlo božského milosrdenství, které Pán chtěl jakoby znovu odevzdat světu skrze charisma sestry Faustyny, bude osvěcovat putování lidí třetího tisíciletí.“

Oněch bolestných zkušeností je dnes na každém kroku nepřeborně. Proto současný Petrův nástupce vybízí dnešní církev k tomu, aby se stala „polní nemocnicí“ a neváhala velkoryse ošetřovat lidské rány hojícím olejem Božího milosrdenství. To se projevuje především v neúnavném odpouštění hříchů. Kněží se mají znovu naučit horlivě nabízet tuto svátost setkání s Otcovým milosrdenstvím. A všichni křesťané, Ježíšovi učedníci, si mají vzít opět za svůj každodenní

chléb Pánovu výzvu: „Jestliže odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky“ (Mt 6,14–15).

Boží odpuštění je světlo, které odmaskovává záludnost hříchu a smrti. Tito úhlavní nepřátelé lidského rodu mají sklon tvářit se, jako by neexistovali, a tak jen dosvědčují svou věrnost první svůdcově lži „nezemřete“. Tato lež má v dnešní době různé podoby. Banalizuje smrt, aby se do ní člověk rád vrhal, když v rozkvětu mládí pociťuje svůj život jako absurdní nebo v neřešitelné nemoci jako už odžítý a neužitečný. Banalizuje hřích, když s „novým věkem“ (New Age) nastoupilo náboženství člověka, „su-

permana“, který si za pomoci vědy i pseudo-vědy, důvěry v technický pokrok a v různé pseudonáboženské koktejly musí přece pomoci sám. Naučí se i na hřích nahlížet „pozitivně“, označí ho růžovou nálepkou, a tím se ho domněle zbaví.

Potřebujeme znovu hledět na Krista, Vykupitele člověka, protože on spolu se světlem života odkrývá i nepoznanou zákeřnost hříchu a smrti. Apoštol Pavel ve své impozantní fresce lidského dramatu v listě Římanům odhaluje hřích jako nedostatek úcty a vděčnosti k Bohu a zatemnění mysli (Řím 1,21). Následkem toho je, že člověk zamění „vznešeného, nesmrtelného Boha za pouhé vyobrazení smrtelného člověka, ptáků, čtvernožců a plazů“ (Řím 1,23), klesne do hanebných vášní a je vydán na pospas své zvrácené mysli (Řím 1,26.28). V tomto bezútěšném stavu hříchu panuje nad lidským rodem smrt. Její vláda dosahuje svého vrcholu, když už není pocítována její hrůznost a člověk se jí v otupělosti a rezignaci úplně oddá.

Boží vynalézavá láska podává do tohoto beznadějného stavu lidstva lék v kříži Ježíše Krista. Hrůznost smrti a hříchu vystaví všem před oči. „Budou hledět na toho, kterého probodli“ (Jan 19,37). Ale ne proto, aby byli fascinováni smrtí a její všeovládající mocí, ale aby se setkali s mocí větší, s mocí vykupitelské lásky, která přijala smrt a temnotu každého člověka na sebe. To je důvod k nové důvěře a jistotě víry. „Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy?“ – „V tom všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval.“ – „...ani smrt, ani život ... a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Řím 8,35.37-39). Ano, „o Hospodinově milosrdenství chci zpívat věčně“ (Žl 89,2).

P. Jaroslav Brož ■

Foto: Wojciech Zubkiewicz SAC

IZAJÁŠ 5,20

BĚDA TĚM, KDO VYDÁVAJÍ TMU ZA SVĚTLO A SVĚTLO ZA TMU

Když se Jakub, příbuzný Krista Pána, stal pro svůj přísný život představeným jeruzalémské církevní obce, pozoroval hříšný život Římanů, Židů i některých křesťanů, když nezvládli žádostivost jako následek dědičného hříchu. Proto píše: *Když je člověk pokoušen, vábí ho a svádí jeho vlastní žádostivost. Ta žádostivost pak počne a porodí hřích, a když je hřích spáchán, porodí smrt. (1,14-15)*

Písmo mluví o hříchu téměř na každé stránce, když vypráví příběhy o lidských selháních. Dějiny hříchu začínají lži: Had, svůdce v ráji, přeručuje Hospodinova slova. Z jednoho stromu, ze kterého první lidé nesmí jíst, se stal chytráckým bludem otce lži nástroj jejich pádu. A v dalších generacích se historie opakuje, i když v jiných okolnostech, takže platí: Dokud má člověk zdravé srdce a čisté svědomí, těší se z Boží přítomnosti. Když je jeho srdce zraněno hříchem, začíná se bát božského světla a utíká před pravdou do temnoty své malosti. Protože různé druhy selhání se nevyhýbají ani církvi, papež František píše: *Hřích, dílo satanovo, útočí přímo na základy naší vnitřní harmonie – na srdce a na naději. Právě beznadějí totiž rozkládá lidské srdce. Místo naděje, která je jednotící mocí, nám*

dábel jako alternativu a karikaturu předkládá beznaděj, která je zahleděná do sebe a zcela postrádá tvořivost i plodnost. Beznaděj nabývala v dějinách spásy různých podob, které mají tendenci usadit se i v našem srdci.

Svět kolem nás ovšem ztratil povědomí o hříchu. Žertuje o něm, jako by šlo o věc nevinou, a vůbec se ho nebojí. Má strach ze všeho kromě hříchů – ze znečištěného ovzduší, z dosud nevytřeštěných nemocí, z atomových zbraní, a odmítá Desatero v celé jeho šíři. I sv. Jan napsal, že tvrdíme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a není v nás pravda. V Písmu přece čteme, že Kristus zemřel za naše hříchy. Proto nezbyvá než přiznat své viny a probrat se tak ze spánku, do kterého nás uvedly špatné příklady okolí a vlastní neschopnost odolat pokušení.

Další základní výpovědi bible a naší víry je, že každá vina může být prominuta a překonána. Tak jako svět nevznikl z hříchu, ale na základě Božího slova, podobně je hřích přemožen tímž Duchem. Tuto myšlenku obsahuje už nejstarší forma Vyznání víry, když výslovně mluví o odpuštění hříchů. To je ovšem pro člověka mimo křesťanství těžko pochopitelné, že totiž vina může být odpuštěna, a tím odsouzena k nebytí. Odpuštění nenastává podle křesťanského přesvědčení automaticky, ale vyžaduje lidskou spoluúčast, opravdové obrácení. Patří k němu poznání, že jsme zhřešili, a v lítosti se vědomě obrátíme proti spáchanému zlu a snažíme se o nápravu. Až teprve odpuštění přináší konec viny. Bible to vyjadřuje obrazně, když uvádí, že hříchy zbělejí jako sníh, budou vhozeny do mořských hlubin, Bůh je od nás vzdálí, vymaže je a nevzpomene na ně. U Izaiáše (55,7) čteme: *Svévolník ať opustí svou cestu, muž propadlý ničemností svoje úmysly; nechť se vrátí k Hospodinu, k Bohu našemu, a on se nad ním slituje, vždyť mnoho odpouští.* Opravdová lítost se má projevit také tím, že neodepřeme odpuštění svým bližním. Svátost pokání je Božím darem, kterého se nám dostává prostřednictvím církve. Papež Luciani se v jedné promluvě zmínil o Jidášovi, který na sebe naložil nesmírnou vinu, když zradil za pouhých třicet stříbrných Ježíše. Ale ještě horší bylo, že si řekl: „Můj hřích je příliš velký, jsem ztracen.“ Jenže Boží smilování nemá hranic, zatímco každý hřích je vždy omezený, týká se zcela určitého okruhu. V tom spočíval omyl Jidášův, to nechápou ke své škodě ani někteří zoufalci našich časů.

Sv. Terezie z Lisieux nás povzbuzuje slovy o Božím milosrdenství: *I Bůh má své slabé místo, totiž své srdce. Neboť Bůh je láska, a ta nepočítá, ale stále dává. Proto nás stále překvapuje svou dobrotou.* Odpuštění hříchů je pro Nový zákon spojeno s obrácením k Bohu a se křtem. Augustin v jednom kázání připomněl, že pravidelná modlitba Otčenáše s prosbou o odpuštění hříchů může platit za jakýsi druh každodenního křtu. A prvotní církev mluví o postu, modlitbě a almužnách jako o prostředcích, které mají moc odpouštět všední hříchy. Totéž platí o slavení eucharistie, která zpřítomňuje Kristovu oběť jako prostředek odpuštění vin. Ovšem i křesťané, kteří byli nově zrozeni z vody a z Ducha, mohou znovu upadat do hříchů, dokonce i do těžkých. Proto církev mluví o druhém obrácení, které zahrnuje odpuštění získané ve svátosti smíření a v rozhřešení.

”

**I Bůh má své
slabé místo,
totiž své srdce.
Neboť Bůh je láska,
a ta nepočítá,
ale stále dává.
Proto nás stále
překvapuje
svou dobrotou.**

“

Žijeme v reálném světě s jeho názory a snahou o potlačení vědomí jakékoli viny. Proto má být nutnost odpuštění, smíření a pokání stále připomínána a ožiována i v církvi. V Janově evangeliu (20,23) náš Pán dává církvi pravomoc: *Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.* Každá vina má svůj dopad i na hříšníkovo okolí, není tedy soukromou záležitostí hříšníka, naopak dotýká se všeho Božího lidu. Synagoga znala trest vyhnání, byť někdy časově omezeného s možností opětovného přijetí. I Nový zákon vidí v závažných proviněních důvod k vyčlenění z Božího království. *Odstraňte toho špatného člověka ze svého středu,* napomíná apoštol Pavel. Jde o víc než o vnější pokárání, o kázeňský přestupek,

naopak jde o ukončení společenství a týká se solidarity ve spásu všech pokřtěných. Z napomenutí k odpouštění druhým ovšem také plyne, že církev je si dobře vědoma slabosti svých členů, a proto není nějakou elitní malou skupinou, ale zůstává otevřená všem, dokonce i největším veřejným hříšníkům. Soud je záležitostí Boží, neboť on pošle své anděly, aby z jeho království posbírali každé pohoršení a odvrhli ty, kdo dělají nepravosti (Mt 13,41). Proto v církvi existuje možnost usmíření s hříšníkem ochotným k obrácení. Je tedy místem odpouštění tím, že hříšníka vylučuje ze svého společenství, a když je ochoten se obrátit, jeho vyhnání ruší a přijímá ho jako marnotratného syna nebo dceru do svých řad. Podle sv. Augustina smíření a pokoj s církví odpouští hříchy, naproti tomu nepřítelství je za-

držuje: *Láska církve, jež je skrze Ducha Sv. vylita do srdcí, odpouští hříchy těm, kdo mají na ní podíl, a zadržuje je těm, kdo na ní podíl nemají.* Prvotní církev přijala tuto plnou moc současně jako povinnost. Kajícíníka doprovázela svou přímluvou a vlastním zástupným pokáním, které bylo chápáno jako milost Kristova těla, kterým je církev.

Tuto praxi potvrzuje i Druhý vatikánský koncil v konstituci Světlo národů: *Ti, kdo přistupují ke svátosti pokání, obdrží odpouštění a jsou zároveň usmířeni s církví, kterou zranili hříchem a která spolupůsobí na jejich obrácení láskou, příkladem a modlitbou.* Zůstává ovšem otázkou, zda povědomí o hříchu a nutnosti obrácení dostatečně proniklo do života věřících a do zpovědní praxe, neboť všude pozorujeme úbytek zájmu o tuto blahodárnou, uzdravující možnost, ve své pod-

statě ustanovenou Ježíšem Kristem. Současná krize svátosti pokání zatím stále postupuje, i když biskupové v čele s papežem nepřestávají připomínat, že pravá reforma a obnova ve smyslu evangelia musí jít cestou osobního a společného pokání, a tím i cestou svátostného slavení smíření s Bohem i lidmi. *Celé naše dílo, napsal církevní učitel Augustin, spočívá v uzdravování očí srdce, aby mohly*

patřit na Boha. Z toho odvozuje, že je nutné slavit liturgii a v plně šíři hlásat Boží slovo, aby bylo srozumitelné všem. Ono samo nabádá k mravnímu životu, k osobnímu obrácení a k odvratu od laciných zábav světa. Velmi důležitá je obnova hlubokého, důvěrného vztahu k Bohu, k zaskoušení jeho přítomnosti a k životu v jeho světle. *Vždyť také Adam v ráji zhřešil a skryl se před Boží tváří. Dokud měl zdravé srdce čistého svědomí,*

těšil se z Boží přítomnosti. Poté, co bylo jeho oko zraněno hříchem, začal se bát božského světla, utekl do temnoty: na útěku před pravdou, v hledání stínů.

Láska přikrývá množství hříchů, a Boží láska dokázala proměnit v dobro největší zlo světa, Adamův hřích. Proto je Bůh stále připraven proměnit v dobro i naše poklesky, pokud se snažíme o jejich překonání opravdovou lítostí a bytostnou snahou o polepšení. Mystička Juliána z Norwiche byla v jednom vidění ujištěna, že hřích člověka je sice nevyhnutelný, ale na konci se všechno promění v dobro, všechny věci budou dobré. Jde o proces, k němuž jsme povoláni všichni, jako jednotlivci a církev jako celek. Jsme divadlem světa a máme dávat dobrý příklad života v pravdě, lásce a naději.

P. Miloslav Fiala OPraem. ■

HŘÍCH A UTRPENÍ

„Utrpení je skálou ateismu“ – zní jeden známý výrok. To je pravda. Je hodně lidí, kteří v důsledku nemoci a neštěstí našli cestu k Bohu (jako třeba svatý František z Assisi anebo sv. Ignác z Loyoly), ale je také množství lidí, kteří za stejných podmínek víru v Boha ztratili. Není jednoduché přijmout existenci dobrého a všemohoucího Boha, který přinejmenším dovoluje zlo a utrpení ve světě, který stvořil a nadále řídí. Proč Bůh, jak se zdá, nedělá nic, aby tento svět byl lepší, bez utrpení?

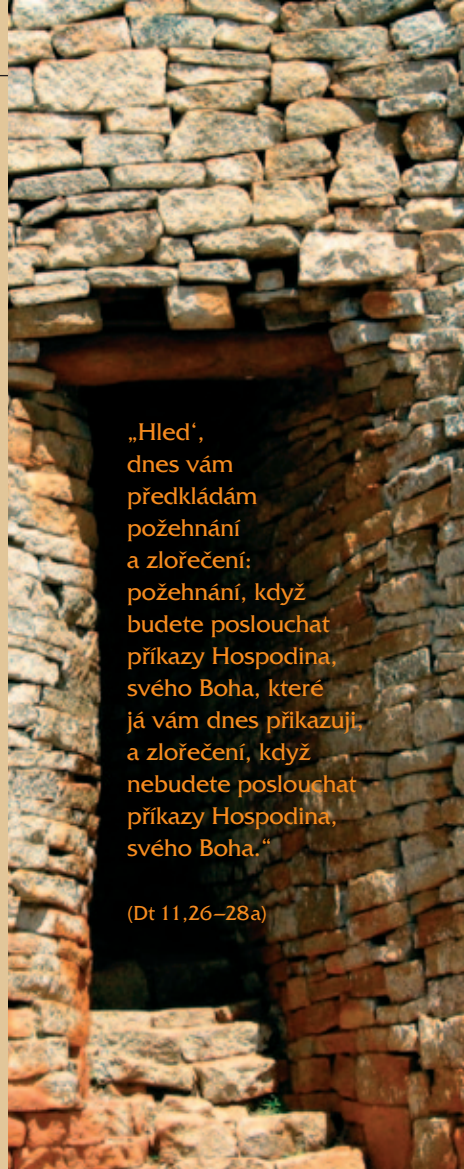
Písmo svaté samozřejmě pojednává hodně o utrpení. Zejména celá kniha Job je věnována tomuto tématu, ale nejen ona, například je to také téma žalmu 44. Když sledujeme vývoj božího zjevení, vidíme, že se zpočátku podává jednoduché vysvětlení, že utrpení je trestem za hřích člověka. Už v knize Genesis (Gen 3,16–19) jsou těžká práce bez úspěchu nebo bolesti a trápení těhotenství popsány jako část trestu za hřích prarodičů. Smrt je také výsledkem této viny (srov. Řím 5,12). Pokud je někdo spravedlivý a dobrý, tak trpět nebude. Jen hříšníci jsou podrobeni nemoci, hladomoru a jiným příkořím. Utrpení v každé podobě je viděno velmi negativně a člověk se mu snaží vyhnout. Dlouhou dobu zůstávala otázka, proč trpí zbožný

a dobrý člověk, nevyřešená. Pohled na utrpení se mění až v Novém zákoně. Ježíš Kristus, Boží syn, trpěl, a to nejen na kříži ale i během celého pozemského života snášel spoustu příkoří, hlad a žízeň, těžkou práci, nevděčnost a nepochopení lidí. Bůh nedělá věci nesmyslné a zbytečné a tímto dal najevo, že i utrpení má smysl, i když ne vždy ho hned vidíme. Svým utrpením Kristus spasil svět! Ježíš odmítal názor, že nemoc nebo nějaké jiné neštěstí je trestem za hřích (srov. Jan 9,1–40, což je příběh o uzdravení slepého; nebo Lk 13,1–5, vyprávění o Galilejcích zabitých Římany a o stavební nehodě v Siloe). Kristus uzdravoval nemocné, pomáhal nuzným a nařídil dělat totéž svým učedníkům. Podle Ježíšova učení je utrpení něčím negativním, ale nikoliv nesmyslným.

Jeho učedníci budou také podrobeni utrpení: „Jestliže pronásledovali mne, i vás budou pronásledovat“ (Jan 15,20). „Žák není nad učitele ani sluha nad svého pána“ (Mt 10,24). Utrpení křesťana je utrpením samotného Krista, jak o tom učí svatý Pavel: „Jako na nás v hojnosti přicházejí utrpení Kristova, tak na nás skrze Krista přichází v hojnosti útěcha“ (1K 1,5). Když si toho je křesťan vědom, když spojuje svá utrpení s Kristovými, tak se mu dostane rychlé duchovní potěchy. Pavlovo ponaučení pokračuje: „Máme-li soužení, je to k vašemu povzbuzení a k spáse; docházíme-li útěchy, je to zase k vašemu povzbuzení; to vám dá sílu, abyste vydrželi stejné utrpení, v jakém jsme my. Máme pevnou naději a jsme si jisti, že jako jste účastni utrpení, tak budete účastni také útěchy“ (1 K 1,6-7). Křesťan inspirovaný Kristovým učením musí s utrpením zacházet jinak než člověk nevěřící.

Musíme si uvědomit, že my lidé nemáme rádi donucování. Bůh nás stvořil jako svobodné bytosti se spoustou skvělých schopností, ovšem rozhodnutí o tom, zda tyto schopnosti využijeme pro dobro nebo pro zlo, je na nás a Bůh to respektuje. On nás poučil o tom, co je dobré a co zlé, co máme dělat, aby náš život byl dobrý a abychom nezpůsobili utrpení sobě samým a druhým. Bůh nás nenutí a nebrání nám v tom, když často působíme zlo v tom skvělém světě, který on nám svěřil do péče. Rozhodnutí je na nás a Bůh nás lidi často upozorňoval na dopady zlých skutků, jako třeba ústy Mojžíše: „Hled', dnes vám předkládám požehnání a zlořečení: požehnání, když budete poslouchat příkazy Hospodina, svého Boha, které já vám dnes přikazuji, a zlořečení, když nebudete poslouchat příkazy Hospodina, svého Boha“ (Deuteronomium 11,26-28a). Ježíš Kristus je nejlepší příklad, jak

**„Hled',
dnes vám
předkládám
požehnání
a zlořečení:
požehnání, když
budete poslouchat
příkazy Hospodina,
svého Boha, které
já vám dnes přikazuji,
a zlořečení, když
nebudete poslouchat
příkazy Hospodina,
svého Boha.“**

(Dt 11,26–28a)

člověk může bránit vzniku utrpení a mírnit důsledky už existujícího trápení.

Kdyby Bůh vždy a jistě odměňoval dobré skutky tím, o co by zbožný a věřící člověk žádal, a naopak „trestal“ neštěstím skutky zlé, hned by se z víry a lásky k Bohu stal primitivní obchod – za dobro – dobro, a za zlo – zlo. Bůh ale chce, abychom ho milovali, měli k němu důvěru pro něj samého, ne pro požitek, jaký nám může zajistit, a proto do-

pustí, že velmi věřící, zbožní a dobří lidé mají často smutný a tragický osud. Bůh nechce být jako neoblíbený příbuzný, který si přízeň rodiny musí jakoby „koupit“ drahými dárky. Bůh chce, abychom ho milovali i v neštěstí, a ne se snažili o okamžitou odměnu a přínos. Když obстоjíme ve zkoušce utrpení, nemoci, zklamání nebo neúspěchu, naše víra se stává zralejší, silnější a jistější, což může pomoci obstát v ještě náročnějších zkouškách v budoucnu a především nám ukazuje ryzost naší víry.

Nikdo netrpí rád. Ale zdá se, že dnešní doba je jakoby posedlá touhou stůj co stůj eliminovat utrpení ze života, a to za jakoukoliv cenu. Samozřejmě většinou je to dobré, poněvadž po každé přírodní katastrofě se strhne vlna celosvětové solidarity a pomoci, jak jsme to mohli opakovaně pozorovat po Tsunami nebo nějakém zemětřesení. Běžná práce četných charitních organizací také přispívá k likvidaci nebo alespoň zmírnění lidského neštěstí. Chvályhodné je i úsilí vědců, zejména v oblasti medicíny, co nejúčinněji bojovat proti nemocem a důsledkům nešťastných nehod. Moderní léčiva, chirurgie a v nejhorším případě protézy ulehčují osud nemocných v míře, která před nedávnou dobou nebyla vůbec představitelná. Ale to má i svou temnou stránku: poněvadž se utrpení zdá lidem nesmyslné, četní lidé zastávají názor, že jen život bez bolesti a nemoci je důstojný a hodnotný. Extrémním dopadem takového smýšlení je euthanasie nemocných, které není možné vyléčit, a potrat dětí, u kterých během prenatalního vyšetření bylo zjištěno vážné postižení. Jemnějším výsledkem je to, že se společnost snaží jaksí vytlačit trpící lidi na okraj vnímání do uzavřených zařízení, kde je nikdo nevidí a nenavštěvuje. Ve společnosti vládne také modloslužba „věčného mládí“ a krásy, diktatura příjemnosti

a zábavy. Ti, kdo jsou staří a méně pěkní, už často (až na vzácné výjimky) nemají šanci na špičkové zaměstnání, zejména pokud jde o zpěvačky a herečky. Výsledkem jsou starší ženy, které si asi samy už nepamatují, kolik plastických zákroků podstoupily, a oblékají se jako puberťačky, což v důsledku působí trapně až odpudivě. Lidé nemají odvahu, stydí se přiznat k tomu, že jsou staří, nemocní, postižení. Jsou pro ně připravena místa ve specializovaných zařízeních, ale z běžného života by měli zmizet. Před několika lety působila velký rozruch a smutek zpráva o jedné paní, která od hotelu, ve kterém během dovolené bydlela, žádala odškodnění, protože ve stejnou dobu tam bydlel postižený člověk na vozíčku a jeho přítomnost ničila její pohodu. Tak daleko už někteří lidé jsou.

Svatý Jan Pavel II. udělal opravdu hodně pro církve a pro celý svět. Vděčíme mu za mnoho věcí a v souvislosti s naším tématem bych rád vyjádřil vděčnost za to, čeho si všimly miliony lidí na celé zeměkouli: svědectví života v těžké nemoci a utrpení. Papež svým chováním ukázal na to, že i starý, nemocný a trpící člověk má své místo v životě, že má stejnou důstojnost jako mladý a krásný člověk v plnosti sil a schopností. Jan Pavel II. prolomil diktaturu zdraví, mládí a krásy. Naučil nás, že i starý, těžce nemocný člověk má ještě co říct – pouhým gestem, přítomností, několika málo slovy. Naučil nás, jak žít život do samého konce.

Na závěr bych rád uvedl citát 1K 4,5a: „Nevyslovujte proto soudy předčasně, dokud Pán nepřijde. On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě...“ Ano, plný, skutečný význam a smysl různých událostí a zážitků – také utrpení – poznáme a pochopíme až v budoucím, věčném životě po konci známého nám světa.

ThDr. Bogdan Pelc ■

ZAMYŠLENÍ NAD NAŠÍM VZTAHEM K CÍRKVI

„POJĎ,
UKÁŽU TI
NEVĚSTU,
CHOŤ
BERÁNKOVU!“

R. D. PETR VRBACKÝ (1)

Pro toto naše uvažování jsem jako vodítko zvolil knihu Zjevení, už jen proto, že i církev nám vlastně musí být zjevena: že ji nelze přijít na kloub ani na chuť pouhým lidským úsilím. A tak tedy v úvodu odkazují k Božímu slovu tak, jak zní v knize Zjevení (Zj 21,9): Anděl ke mně promluvil: „Pojď, ukážu ti nevěstu, choť Beránkovu!“

Co je naše duchovní povolání? Primárně a hlavně: okouzlení Kristem. To je v řeči Zjevení ženich – Beránek.

Kde je ženich, musí pak nutně být i nevěsta. Žijeme-li své povolání jako vztah s Kristem, pak zákonitě musíme v určité chvíli i my potkat tohoto anděla zjevení, který nás zve: Pojď, ukážu ti nevěstu...! Tou nevěstou je – církev! A nyní co my? Je součástí našeho povolání i vztah k nevěstě? Ba dokonce nevyhnutelně musí zaznít tato otázka: jsme – existenciálně, bytostně a trvale – okouzlení nevěstou církví? Ta představa v nás v prvním okamžiku vyvolává úsměv a alespoň v duchu nezřídka dokonce ironii: no víte, okouzlení církví – po tolika letech vlastní zkušenosti – to by mě asi ani ne napadlo, promiňte, ale už nejsem naivní... Jenže když se pokusíme pokorně a pravdivě zamyslet, co o nás říká takováto první (a jistě povrchní) reakce: Nechováme se my tak trochu absurdně?

Co tím myslím? Představme si teď na chvíli jakoukoliv konkrétní svatbu (protože přijetí duchovního povolání opravdu je svatba): Ovšemže jsme na svatbě kvůli ženichovi, protože on je tím, kdo nás pozval, ke komu už máme předchozí, primární vztah, koho také spatříme jako prvního, do jisté

míry musíme konstatovat, že mu to sluší, vedeme s ním další konverzaci, a hlavně náš vztah s ním jistě i nadále má pokračovat – ale on sám nám teď přece touží představit nevěstu, přeje si, abychom ji přijali jako jeho součást, jako někoho, kdo k němu bude navždycky patřit – to je jeden z podstatných rozměrů svatby! A když tedy vchází nevěsta – nastává v tu chvíli přece jeden z vrcholů svatebního vzrušení: jak jí to bude slušet, jak je krásná... Silná chvíle!

Aplikováno na jakousi mimoběžnost našeho duchovního povolání se vztahem k církvi: Jsme tedy též na svatbě – ale jako bychom přitom neměli oči pro nikoho (možná dokonce ani pro toho ženicha). Ale především – nevěsta nejen že nás jakoby ani nezajímá – ale mnozí už rovnou vědí, jak je ošklivá! Řekněte sami, není to absurdita a šílenost?!

Ano, první pohled ukazuje minimálně to, že nevěsta je zatím skryta pod závojem – ale znamená to tedy opravdu, že je ošklivá? Není to náhodou zjednodušení, ba přímo zkrat z pohodlnosti, z neznalosti, z předsudku...? Tak tedy našemu povolání, myslím, často a trvale chybí tato druhá dimenze, totiž vztah s církví. Nemyslím vztah s církevní strukturou, řeholním společenstvím, s hierarchií – k tomu všemu nás nasměřují okolnosti samy. Ale teď chceme víc – chceme, abychom přijali jako součást svého povolání zamilovanost, lásku k nevěstě církvi, která je krásná; duchovně, ale dokonce i lidsky...

Jistěže nejdříve ze všeho musí být sňat nevěstin závoj. Jistěže to nejen nemůže, ale ani nesmí učinit nikdo jiný než ženich. Krásu své nevěsty církve nám musí odhalit sám Ježíš. Ale ještě jednou: povolání nelze žít naplno, aniž by bylo přijato a prohlubováno jako povolání dvouvztahové (ženich a nevěsta, choť a Beránek, Kristus a církev).

V praxi to vypadá nejčastěji tak, že vztah s Kristem snad utváříme a žijeme, ale vztah s církví dosud stojí před námi jako otazník.

Kde je tedy začátek naší zamilovanosti, našeho okouzlení církví, odkud navázat vztah s ní či kde zablédnout její krásu? Neboli kde a kdy ženich zvedá závoj své nevěsty? Proč je pro nás její skutečná tvář, krásná tvář, jaksi neuchopitelná, tajemná?

A co s tím?

Předně si musíme uvědomit, že církev ve své plnosti i síle je pro nás (teď už zase slovy Zjevení) svitek sice popsáný zvenčí i zevnitř (to znamená skutečnost maximálně obsažná a plná), leč dosud ještě svitek zapečetěný sedmi pečeti. Připomínám další text Janova Zjevení 5,1-5: A uviděl jsem v pravici toho, který seděl na trůně, svitek popsáný uvnitř i zvenčí, zapečetěný sedmi pečeti. Také jsem spatřil mocného anděla, jak velkým hlasem provolává: „Kdo je hoden ten svitek otevřít a rozlomit jeho pečeti?“ A nikdo ani na nebi, ani na zemi, ani v podsvětí nemohl ten svitek otevřít a do něho nahlédnout. Já jsem velice plakal, že nikdo nebyl shledán hodným, aby ten svitek otevřel a nahlédl do něho. Ale jeden z těch starců mi řekl: „Neplač! Hle, zvítězil lev z Judova kmene, Davidův potomek. On ten svitek s jeho sedmi pečeti otevře.“

Přes velikou touhu nejen naši, ale celého nebe, země i podsvětí, není nikdo hoden – a ani schopen – svitek otevřít, tedy nelze spatřit plnost církve a její krásy. A tato skutečnost vyvolává – pláč. Sestry a bratři, a teď tedy otázka do pranice: už jsme někdy oplakali, že nespátřujeme krásu církve? A jestli jsme ještě neprolili tyto své slzy, na co ještě čekáme?! Vždyť bez toho se na své duchovní cestě za Kristem nehneme z místa! Sám apoštol velice pláče, že není nikdo shledán hodným! Jenomže my jsme si nejspíš pomohli oklikou nějakého „ro-

zumného“ vysvětlení, proč církev vlastně ani krásná být nemůže, proč to není nutné nebo proč nám to až tak nechybí, proč to nepotřebujeme, ani po tom netoužíme. A co tedy nejspíše až dosud nehodláme, je – pro církev plakat.

Já vím, zejména muži mají k slzám někdy až odpor, myslíme, že to se až tak nehodí, že je to projev slabošství, zženštilosti, přecitlivělosti. Ale to je předsudek. Samozřejmě se muž – a stejně ovšem i žena – musí postavit ke svému povolání rozhodně, k čemuž patří i síla, vnitřní pevnost, sebekontrola atd. atd. Osobně však si myslím, že k slzám je někdy třeba větší odvahy než k boji. Ale hlavně: třeba apoštol Pavel mluví o slzách velmi často, a koneckonců sám Ježíš veřejně pláče a nestydí se, a my všichni dobře známe ono „blahoslavení plačící ...“. Jistě mi rozumíte: když teď mluvím o slzách jako požadavku nezbytném pro otevření se vůči povolání lásky a poznání nevěsty Beránkovy – církve, pak mám na mysli především opravdově a do hloubi našeho srdce vpuštěný, prožitý a protrpěný stav zármutku a žalu nad tím, že církev není dosud spatřena a prožívána jako krásná.

A přitom ty slzy tomu nakonec velmi pravděpodobně mohou i navenek pomoci...

Víte, někdy si u vědomí těch obludných neštěstí spojených třeba s hrůzou kněžských selhání a hříchů říkám, jestli toto není jejich skutečný, pravý a dokonce Bohem dopouštěný vnitřní smysl – a sice aby nás konečně donutil veřejně nad církví plakat. To je totiž ještě cosi jiného nebo víc, než jen se omluvit, vysvětlovat nebo třeba činit pokání. V těch slzách by myslím i mnozí kolem nás mohli spatřit konečně věrohodné svědectví o jedinečnosti, skvělosti a kráse církve, svědectví, na které možná dávno i oni čekají: že totiž i pro nás

je nejen zaměstnavatelka, organizátorka, záštita, a jistě také zdroj posvěcení, nástroj spásy a nevím co ještě, ale především milovaná, a teď i zraněná, bolavá láska...

Zpátky ke Zjevení: „Neplač! Hle, zvítězil lev z Judova kmene...“ Vidíte zase: první slovo na začátku, na bodu obratu pozornosti k tomu, kdo bude schopen rozlomit pečeti, je: „neplač!“ Slovo „neplač“ ohlašuje řešení – ale pláč je klíčem, který přivolává to slovo: když není plačící, nezní ani slovo útěchy.

A pak slyšíme potvrzení toho, co jsme už před chvílí naznačili: „...lev z Judova kmene, Davidův potomek, on ten svitek s jeho sedmi pečeti otevře.“ Do tajemství církve je schopen uvést, její pravou tvář a krásu člověku ukázat jediné její ženich, Kristus.

To, proč lidé církev nepřijímají, proč jí nerozumí a především proč někdy ani netuší její krásu, je, že se ji pokoušejí spatřit svými lidskýma očima, svým lidským rozumem, svým lidským já. Dokud ale nežijí v důvěrném vztahu s Kristem, tak důvěrném, aby jim ženich sám zatoužil představit svou nevěstu, její krásu, do té chvíle jsou odkázáni na pohled jen maximálně na její závoj.

Ale nemluvme o lidech, mluvmé o nás. Prvním otazníkem pro naše přemýšlení tedy je toto právě vyslovené: Je mezi mnou a Ježíšem taková důvěra, aby už pro mě mohl otevřít svitek, zvednout závoj, tedy pochubit se krásou své nevěsty a choti? Ta se neukazuje jen tak každému! A za druhé: Jsem já ten, kdo k tomu už došel?

(Pokračování v příštím čísle)

Přednáška R. D. Petra Vrbáčského, spirituála teologického konviktu v Olomouci, která zazněla během setkání řeholníků v Brně 1. února 2014.

DOTKL SE NÁS SVOU SVATOSTÍ

ROZHOVOR
S MONS. KONRADEM KRAJEWSKIM,
CEREMONIÁŘEM PAPEŽE
JANA PAVLA II.

❖ **Otče, minulo šest let od smrti Jana Pavla II., za krátko budeme slavit blahorečení toho člověka, u kterého jste byl tak blízko. Jaké pocity teď máte ve svém srdci?**

Následující den po vyhlášení dekretu, že Svätý otec Jan Pavel II. bude blahorečen, jsme se společně s biskupem Marinim vydali na cestu do Assisi. Byla neděle. A biskup v jisté chvíli, když jsme jeli autem do Assisi, usnul. Když se na chvíli probudil, říká mi: „Víš co, Konrade, pokud je Jan Pavel II. svätý, trochu této svatosti se asi přeneslo i na nás.“ A zase usnul. Myslím si, že právě v těchto kategoriích prožíváme přípravu k blahorečení, že se nás Jan Pavel II. dotknul svou svatostí, že proměnil náš život.

❖ **Viděl jste, jak se Jan Pavel II. připravuje ke slavení eucharistie, jak slouží mši svätou, ale také, jak potom žije eucharistií každý den. Jak jste to vnímal?**

Bylo to sedm dlouhých let, protože jsem začal pracovat jako papežský ceremoniář v roce 1998. Svätý otec vždy přicházel do

V neděli 1. května 2011, na Sväté Božího milosrdenství, Svätý otec Benedikt XVI. blahorečil papeže Jana Pavla II. Několik dní před touto událostí otec Zdzisław Klafka CSsR uskutečnil pro polskou televizi „Trwam“ rozhovor s Mons. Konradem Krajewskim, ceremoniářem Jana Pavla II. a v současné době arcibiskupem a papežským almužníkem. Letos 27. května, také na Sväté Božího milosrdenství, Svätý otec František svätorečí Jana Pavla II. Z tohoto důvodu jsme se rozhodli umístit v „Apoštolu“ úryvky rozhovoru z roku 2011, který je krásným svědectvím toho, jak svatost vyrůstá z lidství také skrze utrpení.

Mons. Konrad
Krajewski

zákrstie veľmi soustředěný. Nemluvil s námi. Poklekl, dokud mohl, v zákristii. Tak to bylo po celém světě, kdekoli jsme byli, také v zákristiích pod velkými oltáři, postavenými tam, kde měl Svatý otec za chvíli sloužit mši svatou. On nebyl přítomný. Modlil se tak určitý čas, těžko říct, jak dlouho. S biskupem Marinim jsme stáli u zdi, z boku, trošku jsme se schovávali, abychom Svatému otci nepřekáželi. A on byl nepřítomný, protože než šel reprezentovat Boha, než obdržel mitru, než jsme mu podali berlu, mluvil nejdříve s Bohem. Mluvil s Bohem před tím, než vyšel k lidem, aby jim říkal o Bohu. Tak to bylo vždy. Někdy dokonce arcibiskup Dziwisz vcházel do zákristie a říkal, že už je čas začít. A Svatý otec jako by tam nebyl. Někdy jsme dokonce začínali celebrovat se zpožděním, ale ne proto, že by Svatý otec přijel pozdě, ale proto, že se tak dlouho modlil. Najednou se zvedl, v úplném tichu jsme ho oblékali a potom vycházel k lidem. Lidé potom říkali, že když Svatý otec mluvil, měnil jejich život. Když mluvil, mluvil ke každému, kdo byl přítomen, jakoby osobně, i přesto, že tam někdy opravdu byly miliony lidí. Toto je právě to největší tajemství Jana Pavla II., že svou osobou reprezentoval Boha. My jsme viděli, že je jakoby v jiné realitě, že reprezentuje někoho jiného, že toto všechno,

co je navenek, jako ornát, pluviál, mitra nebo berla, vyjadřuje to, co se odehrává v jeho srdci – že začíná reprezentovat Boha. Důvěřoval svým ceremoniářům, ale měl také svá gesta. Když začínal celebrovat, vítal lidi. Stanul před oltářem, zvedl dlaň, někdy dokonce berlu, a tak setrval ve chvíli přivítání, kdy všichni viděli, že on je vidí. Cítili jsme, že máme co do činění s výjimečným člověkem. Nevěděli jsme, jak to pojmenovat, a teď 1. května to pojmenuje papež Benedikt XVI. Je to svatost.

❖ **Svatý otec Jan Pavel II. dokázal být ponořen do Boha, ale zároveň si všímal člověka. Jak interpretujete takovou schopnost?**

Taková je realita církve, že nacházíme Boha v druhém člověku. A to také dělal Jan Pavel II. S velikou úctou přistupoval ke každému, během liturgie nikam nespěchal. Snažil se dostat ke všem, když ne pohledem, tak aspoň slovem. Stávalo se, že opouštěl připravený text homilie. Pamatuji si, že v Krakově, když viděl, že lidé jsou skoro kilometr od místa celebrace, se ptal: „Slyšíte mě tam vůbec?“ Tehdy lidé zdvihali ruce a on chtěl vidět každého.

❖ **Zajímal by mě na Janu Pavlu II. aspekt člověka ponořeného do modlitby, ale také člověka, který se radoval, byl smutný, občas ho asi také obklopoval Boží hněv. Jak reagoval Svatý otec ve složitých situacích, když se setkal s utrpením, nespravedlností?**

Můžu svědčit o tom, co se odehrávalo během každé liturgie. Svatý otec se dokázal rozčítit, to určitě. Jeden takový okamžik byl kdysi na Sicílii. Tehdy byla velmi aktivní mafie a Svatý otec po mši svaté, asi na Anděl Páně, začal jednoduše křičet, že všichni, kdo se podílejí na jednání mafie, budou souzeni

a odpovědní za své hříchy. Opravdu křičel. Tehdy biskup Marini skrýval svůj obličej, protože – jak to tehdy vysvětloval – se styděl za to, že Svatý otec křičí. A dnes říká, že někdy skrývá svůj obličej, protože se stydí za to, že se tehdy styděl, protože nakonec se ukázalo, že právě Svatý otec měl tehdy jako jediný člověk odvahu zvednout hlas. Všichni měli strach. Dodnes, když má italská vláda problémy s mafií, často se v italské televizi objevuje křičící Jan Pavel II. Pokud ve světě byla nějaká tragédie, za chvíli jsme slyšeli, že Svatý otec jde do kaple. Tam o tom, co se stalo, mluvil s Bohem a sdílel s ním tu tragédii. Velmi často jsme dávali sekretářům kartičky s prosbami, třeba když byl někdo v nemocnici nebo měl nehodu, a oni to dávali do kaple na klekátko Svatého otce. Jednou jsem také viděl, že u klekátko měl Svatý otec desky s fotografiemi zaměstnanců Vatikánu. Když prohlížel ty fotografie, modlil se takovou svou litanii, která byla složena z jejich jmen a příjmení. Tedy se modlil také za nás.

❖ **Trošku se bojím dotknout se tak intimních záležitostí, ale víme, že mimořádným okamžikem byl odchod Jana Pavla II. Vy jste byl mezi těmi nejbližšími osobami a viděl jste, jak tento odchod vypadal. Je něco, co zůstalo ve vaší paměti a o co byste se s námi mohl podělit?**

Zdá se mi, že je třeba začít tím, že Svatý otec odcházel od roku 2000. Fakticky umíral od roku 2000. Přestával chodit, měl větší problémy se zdravím. S biskupem Marinim jsme se modlili, aby ještě zahájil jubilejní rok, a potom jsme už neměli velké plány. Vše záleželo na Bohu, ale opravdu se nám zdálo, že pokud nás Svatý otec uvede do třetího ti-

„Arcibiskup Marini
tehdy plakal
jako malé dítě,
ale byly to slzy,
které nás
všechny obmývaly
a činily nás
krásnějšími.“

síceletí, tak to bude už opravdu hodně. A od roku 2000 to bylo ještě pět let...

Pět let velkého utrpení. Pamatuji si větu Matky Terezie z Kalkaty, že svatost nespočívá v tom, že to my dáváme vše Pánu Bohu, ale v tom, že Pán Bůh to všechno, co my dáváme, bere. A tehdy je třeba mu to odevzdat. Zdá se mi, že Jan Pavel II. všechno, co obdržel, Pánu Bohu obětoval a odevzdal.

Všimněte si: herec přestává mluvit, sportovec, který chodil po horách a lyžoval, přestává chodit, ke konci života má problémy s koordinací pohybů. Přesto stále chodil k lidem. Velké utrpení. Jednou během celebrace nemohl Svatý otec stále najít tu správnou polohu. Tehdy už nechodil, ale zvedal

se na opěradlech, pořád se hýbal, aby nalezl tu správnou polohu. Sklonil jsem se k němu a zeptal jsem se: „Svatý otče, můžu vám nějak pomoci?“ A on tehdy řekl: „Mně už nelze pomoci. Mě už vše bolí. Ale to tak musí být.“ To právě bylo jeho umírání na očích světa. Stalo se to v roce 2002, bylo to během blahořečení otce Pia. Tehdy ještě zbývaly tři roky takového odcházení.

Ve čtvrtek před 2. dubnem 2005 jsme byli požádáni s arcibiskupem Marinim, abychom se rozloučili se Svatým otcem. Když jsme vstoupili, hned nám Svatý otec požel. Potom arcibiskup Marini poodešel k Svatému otci. Svatý otec mu podal ruku a tak setrvali, setrvali, jako by se svět na chvíli zastavil. To asi byla nejkrásnější „liturgie“, které jsem se kdy zúčastnil. Svatý otec a jeho ceremoniář, beze slov, v ideálním tichu, v gestu pokoje, odpuštění, takovém synovském gestu. Velmi dlouho tak setrvali. Arcibiskup Marini tehdy plakal jako malé dítě, ale byly to slzy, které nás všechny obmývaly a činily nás krásnějšími.

Potom přišel pátek a já jsem byl pozván kolem desáté nebo jedenácté hodiny večer ke Svatému otci. A když jsem přišel, stalo se, že všichni odešli a já jsem zůstal se Svatým otcem sám. Modlil jsem se růženec. Nevím, kolik těch růženců bylo. Odešel jsem od Svatého otce kolem druhé ráno. To byl pro mě největší dotek milostí. Nedomážu to vyjádřit, popsat, ale to byl dotek svatosti Jana Pavla II.

A potom už byla sobota, 2. dubna 2005, kdy jsme všichni klečeli kolem Svatého otce. Když jsme se modlili, najednou arcibiskup Dziwisz rozsvítil světlo, zvedl se a svým silným hlasem začal zpívat: „Bože, tebe chválíme“. Nejdříve jsme všichni ztuhlí a dívali jsme se na arcibiskupa Dziwisze, ale za chvíli jsme si uvědomili, že se nacházíme v úplně jiné realitě. Že Jan Pavel II. zemřel – znamená to: žije. A potom už další sloky jsme zpívali hlasitěji a hlasitěji. I když na začátku to bylo těžké, zvedli jsme se a děkovali Bohu za veliký pontifikát, dílo a svatost Jana Pavla II. Na náměstí sv. Petra a ve světě to ještě nikdo nevěděl a my jsme zpívali „Te Deum laudamus“. Tohle byl asi nejintimnější okamžik, který se mě dotkl. Nebyl jsem u smrti nikoho z mých nejbližších, ani rodičů, ani bratra, protože zemřeli, když jsem byl tady, v Římě, proto také jsem se poprvé zúčastnil chvíle přechodu z tohoto života do života věčného, a to zrovna člověka nejvíce známého na celém světě, který reprezentoval Boha. Asi proto jsme všichni plakali, protože najednou tu nebyl člověk, který svou osobou a celým způsobem života hovořil o Bohu.

Povinností ceremoniářů je věnovat se papeži nejen za jeho života, ale také po smrti papeže. Proto také společně s arcibiskupem Marinim jsme měli na starosti přípravu těla Svatého otce. To byl také neobvyklý moment, protože už skoro hodinu a půl po smrti Svatého otce jsme společně s ošetřo-

vateli a špičkovými odborníky na resuscitaci z Vatikánu oblékali Svatého otce. Bylo to opravdu něco zvláštního, protože tito lidé pořád na Svatého otce mluvili, dotýkali se ho, líbali. Pokaždé, když jsme oblékli albu, ornát, oni líbali dlaň, čelo, když obouvali Svatého otce, líbali jeho nohy. To bylo opravdové líbání ostatků, relikvií. Zajímavé je, že občas potkávám tyto lidi v naší nemocnici ve Vatikánu, někdy spolu hovoříme, ale o tom, co se tehdy stalo, jsme společně nikdy nemluvili. Asi by nás rozhovor o tom všechny nějak ochudil. Mluvím o tom teprve teď, po šesti letech, ale tak obvykle, protože nejsem schopen to jinak přiblížit a vyjádřit. Je to trošku jako by někdo chtěl mluvit o jaru. Musel by asi mluvit jako básník, aby byl schopen to jaro vyjádřit, protože jinak, to „nekvete“. Snadněji by se o odcházení Svatého otce mluvilo těm, kteří nebyli tak blízko jako my.

❖ **Byl jste tím, kdo jakoby doprovázel smuteční průvod s Janem Pavlem II., když jste nesl Evangeliař, a potom za několik dní jste nesl kříž a doprovázel nového papeže, aby se poprvé ukázal světu. Je v tom jakýsi symbol, jako byste byl jakýmsi „spojovacím prvkem“ obou pontifikátů...**

Toto propojení je možné, otče, ještě rozšířit, protože takovým prvním „spojovacím prvkem“ je arcibiskup Marini. Stejně tak jako jsem já nesl Evangeliař před rakví Jana Pavla II., tak on v roce 1978 nesl Evangeliař před rakví Pavla VI. Pro mě to byl mimořádný okamžik, protože jsem nesl Evangelium, které úplně uspořádalo život Jana Pavla II. On podle evangelia žil, podle evangelia řešil osobní věci a věci církve. On měl evangelium ve svém srdci, o evangelium se dělil, a proto také byl tak účinný. ■

MATKA PAPEŽE

„Slovo „ano“, které vyřkla v roce 1920, muselo být jedním z nejtěžších slov v celém jejím životě. Podobně jako po letech v roce 1978 bylo slovo „ano“ nejtěžším slovem pro jejího syna, Karola, kterého se zeptali, zda přijímá službu papeže. Oba dva – matka a syn, svým „fiat“ souhlasili s rezignací na sebe. Jako by věděli, že jenom díky tomu se může narodit něco velikého.“

Těmito slovy začíná knížka „Matka papeže“, kterou v roce 2013 napsala Milena Kindziuk a ve které pojednává o životě Emilie Wojtylové, matky papeže Jana Pavla II. Autorka se na konci knihy přiznává, že bylo velmi těžké najít o papežově matce informace, které by mohly vrhnout více světla na její život. Příbuzní, kteří se osobně setkali s Emilií, buďto zemřeli, nebo si nepamatují, že by třeba ještě jako děti slyšeli, že se o ní něco povídá. Matka papeže byla opravdu ve stínu. Milena Kindziuk přesto přináší zajímavé informace, které – i když možná nejsou úplně nové – dokážou být podnětem k zamyšlení, jak Bůh působí v životě lidí, jak jsou lidské životy propojené a jaké požehnané plody může vydat lidský život plný utrpení a sebeobětování. Takové zamyšlení bude zvlášť přínosné v době, kdy oči mnoha lidí budou sledovat svatořečení Jana Pavla II.

Milena Kindziuk začíná svou knížku rozhodnutím, které udělala Emilie v roce 1919. Tehdy se na podzim dozvěděla, že je zase těhotná. Bylo to už potřetí. Poprvé, když se v roce 1906 narodil syn Edmund, a podruhé,

**BUDETE
MÝMI
SVĚDKY**

když se v roce 1916 narodila dcera Olga Marie. Musela se rozhodnout, zda dítě přijme, protože její doktor důrazně doporučoval přerušit těhotenství. Podle doktora Jana Moskaly (který byl považován za nejlepšího odborníka ve Vadovicích) nebyla totiž šance, aby se dítě narodilo živé, a pokud by se mělo narodit, bylo by to na úkor života matky.

Emilie myslela na problémy při prvním porodu a stále měla před očima to, co se stalo v červenci roku 1916. Tehdy se narodila její dcera Olga Marie. Po narození se dítě začalo dusit, proto Emilie rychle, bez kněze, pokřtila svou dcerku, která trpěla 16 hodin a potom zemřela. Edmundovi bylo čtrnáct let, potřeboval ještě maminku, stejně jako její manžel, Karol Wojtyła, potřeboval manželku. A ona také chtěla žít. Když se manžel vrátil z práce, hovořili o tom. Manžel poprosil jiného doktora, který pracoval v armádě, aby vedl těhotenství manželky

Svatební foto 1906

a porod. Doktor Samuel Taub byl známý účinností své léčby. Vše bylo svěřeno Bohu. A nebyla to opravdu situace snadná a jednoduchá, protože smrt rodinu Emilie neměla a byla v ní častým hostem.

Emilie se narodila 26. 3. 1884 v Krakově a byla pokřtěna na Velikonoce 13. dubna. Byla prvním dítětem v rodině Kaczorowských, které se narodilo v Krakově. Čtyři děti před ní se narodily ve městě Bielsko-Biala, odkud se její otec Feliks Pavel Kaczorowski přestěhoval s rodinou do Krakova, kde se narodily další čtyři děti. Matka, Marie Kaczorowska, rozená Scholz (44 let), zemřela, když bylo Emilii třináct let, v roce 1897. V tu dobu už nežily dvě děti, syn Feliks (11 let) a dcera Viktorie (1 rok). V osmnácti letech Emilie přišla také o svou sestru Olgu (23 let) a za tři roky zemřela její sestra Helena (29 let). V roce 1908, když jí bylo 24 let, zemřel otec (62 let). Tyto všechny události musely poznamenat Emilii a měly vliv na to, že vnímala život jako velmi křehký.

Smrt nešetřila ani rodinu Karola Wojtyły, budoucího manžela Emilie. Karol Wojtyła se narodil 18. srpna 1879 v Lipniku (dnes část města Bielsko-Biala). Byl jedináček a když mu byly tři roky, zemřela mu maminka, Anna Przeczek (28 let). Otec Matěj Wojtyła se po smrti manželky oženil s Annou Nevald, ale ta zemřela po třech letech.

Když bylo Emilii 22 let a Karolovi 27 let, vzali se v kostele sv. Petra a Pavla v Krakově, kde Karol působil jako voják. Když se oženil, musel se postarat o rodinu a najít bydlení. Na začátku bydleli ve vesnici Krowodrza u Krakova, kde se 27. srpna 1906 narodil syn Edmund, potom na různých místech v Krakově a 1. července 1913 se přestěhovali do Vadovic a bydleli neda-leko kasáren.

V době první světové války, kdy se Rusové posunuli na západ, bylo vedení pluku převedeno z Vadovic na Moravu. Proto se Karol Wojtyła s rodinou přestěhoval na Moravu, kde v Hranicích na Moravě pobýval od 19. listopadu 1914 do 20. srpna 1915. Edmund tam chodil do školy, Emilie vedla dům a Karol pracoval v armádě. Zajímavé je, že právě v této době (od března do srpna 1915) pomáhala v tamější polní nemocnici Edita Steinová, která potom jako sestra benediktinka Terezie Benedikta od Kříže ze-

S malým Edmundem

mřela v Osvětimi a kterou v roce 1988 Jan Pavel II. svatořečil.

V roce 1918, když Polsko získalo nezávislost, se rodina Wojtyłů přestěhovala do nového domu u kostela na náměstí ve Vadovicích, který patřil židovskému kupci Chaimu Balamuthovi a který se stal rodným domem papeže Jana Pavla II.

Jaká byla Emilie? Jsou to spíše střípky než informace, někdy dohady. V očích příbuzných jejího manžela, kteří bydleli na vesnici u Krakova, to byla „velká paní z města, která se bála hus a zvířat“. Slova „velká paní“ navazovala na to, jak se Emilie oblékala a chovala – elegantně a důstojně. Můžeme si to představit, když se podíváme na její fotografie, na kterých je vidět, že je oblečena do elegantních šatů, na hlavě nosí elegantní klobouky. A přitom, pokud se někdo podívá pozorně, může vycítit z jejího obličejů jakousi „křehkost“. To bylo možná také důvodem, že se Emilie moc neangažovala v práci na vesnici: měla slabé zdraví. Domácnost ale vedla velmi dobře. Lidé, kteří vzpomínali na dům Wojtyłů ve Vadovicích, říkali, že Emilie hodně pracovala, dům byl čistý, na stole vždy čerstvé květiny a upečený domácí koláč. U dveří kropenka se svícenou vodou. Emilie velmi trvala na tom, aby každý, kdo přicházel a odcházel, udělal znamení kříže.

Víra totiž podle Emilie dávala život nejen sílu, ale také smysl. Velmi toužila po tom, aby jeden její syn byl doktorem, a pokud by měla dva syny, druhý aby byl knězem. V roce 1919, kdy svěřila do Božích rukou život svůj a svého dítěte, nemohla vědět, jakým pozhénáním pro svět bude její druhý syn.

V úterý 18. května 1920 bylo ve Vadovicích krásné počasí, ale neobvyklé vedro. Emilie potřebovala více vzduchu, proto požádala ženu, která měla pomáhat při porodu, ať otevře okno. Společně s čerst-

Emilie s Edmundem

vým, teplým vzduchem vplynula do místnosti jemná melodie loretánské litanie k Panně Marii, kterou lidé zpívali v kostele každý den po 17.00 hod. v rámci májových pobožností.

V roce 1997 navštívil 18. května papež Jan Pavel II. římskou farnost sv. Antonína v Pietralata. Řekl tehdy: „Narodil jsem se mezi 17. a 18. hodinou, tedy ve stejnou hodinu, ve kterou jsem o padesát osm let později byl zvolen papežem.“

Otec Karol Wojtyła šel společně s Edmundem do kostela na májovou pobožnost a modlili se za dobrý porod. Když se vrátili z kostela, čekal na ně krásný, zdravý kluk. Karol Josef Wojtyła, protože tak byl pojmenován, byl pokřtěn 20. června.

Emilie byla štěstím bez sebe. Asi z ní spadl také strach po porodu a po tragické smrti dcery Olgy Marie v roce 1916. Zdravé

Karol Wojtyła – První sv. přijímání 1929

dítě bylo jako pohazení od Pána Boha. Byla to ale také starost, bylo třeba prát a sušit plenky, připravovat jídlo, vést domácnost. Navíc začal společně s rodinou Wojtylů bydlet i otec manžela, Matěj Wojtyła. Proto také musela Emilie od narození malého Karola více pracovat a starat se o všechny.

Možná že to všechno přispělo k tomu, že od roku 1923 se zdravotní stav Emilie zhoršil. To bylo důvodem, že malý Karol byl o rok dříve poslán do mateřské školky, kterou vedly sestry nazaretánky. Emilie musela odpočívat, v jejím životě se objevily stíny utrpení a únavy. Byly tam ale také chvíle radosti: v roce 1924 Edmund udělal výborně maturitní zkoušky a šel studovat medicínu na Jagellonskou univerzitu. První přání Emilie se začalo naplňovat: její syn by mohl být doktor. O dva roky později malý Karol, kterému říkali Lolek, šel na základní školu ve Vadovicích.

Stíny utrpení ale pomalu objímaly život Emilie víc a více. Emilie trávila čas v salonku, ležela unavená, plná bolestí. Poruchy srdce a ledvin nedovolovaly, aby se věnovala rodině tak, jak by chtěla. Jan Pavel II. potom vzpomínal, že maminka byla pro něj prvním svědkem utrpení. Zdravotní stav Emilie se natolik zhoršoval, že manžel odešel do předčasného důchodu, aby se mohl věnovat rodině.

V pondělí 13. května 1929 Emilie zemřela. Když se otec společně se syny vrátil po pohřbu domů, nemohli si najít místo. Dům zel prázdnotou. Na druhý den otec rozhodl: všichni jeli na poutní místo do Kalvárie Zebrzydowské, kde se nachází obraz Matky Boží, aby tam hledali maminku.

Smrt a pohřeb matky poznamenal Lolka tím více, že se vše odehrálo v bezprostřední časové blízkosti velké události, na kterou se připravoval s maminkou a na kterou se velice těšil: první přijímání. Dva týdny po

Otec s malým Karolem

smrti Emilie šel malý Karol ve stejném kostele, ve kterém nedávno stála rakev jeho matky, přijmout poprvé Pána Ježíše.

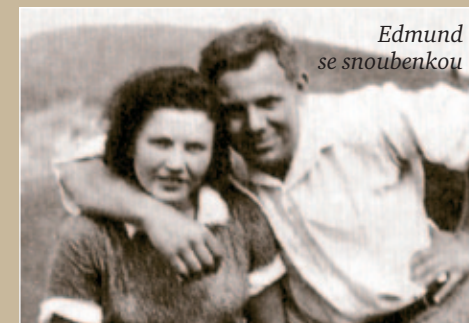
Zdá se, že ani otec ani syn nebyli schopni se smířit se smrtí Emilie, ale tuto smrt „popřeli“. Autorka knihy Milena Kindziuk tak usuzuje na základě toho, že po smrti Emilie salonek, ve kterém žila a zemřela, zavřeli a nepoužívali, jako kdyby tam Emilie pořád byla. Otec se přestěhoval natrvalo do pokoje, kde spal Lolek, postavili dvě postele vedle sebe a tak spali devět let, až do roku 1938, kdy opustili dům ve Vadovicích a odjeli do Krakova (Karol Wojtyła jako Jan Pavel II., i když byl třikrát ve Vadovicích jako papež, nemohl vejít do svého rodného domu – nikdy na to nezbyl čas).

Všechny tyto události popisuje autorka knihy „Matka papeže“ v první polovině své knížky. Vychází z toho, že Emilie žije jakýmsi způsobem nadále ve svém synu, proto ve své knize pokračuje až do okamžiku, kdy Jan Pavel II. koná svou poslední pouť do Polska. Životopis papeže více méně známe, ale nebude vadit, když si tady řekneme několik věcí, které je možné v knížce najít a které dokreslují obraz mladých let Lolka – Karola Wojtyły.

Po smrti Emilie naučil otec Lolka němčinu s rakouským přízvukem, sám vedl dům a staral se o mladšího syna. Edmund už

skončil medicínu a začal pracovat jako doktor. V domě Wojtylů ve Vadovicích mělo všechno svůj čas: byl čas pro modlitbu, každodenní mši svatou, růženec a čtení Svatého písma. Nebyly to obvyklé každodenní praktiky u všech křesťanských rodin, ale vyplývaly z osobní zbožnosti otce. Jan Pavel II. potom vzpomínal, že občas, když se v noci probudil, viděl otce, jak klečí a modlí se. Kromě modlitby byl čas pro oběd, společné učení a domácí úkoly a večer společné procházky kolem řeky Skawy.

Edmund se snoubenkou

V roce 1932 navštívila rodinu Wojtylů zase smrt. 5. prosince zemřel Edmund. Smrt 26letého Edmunda měla širokou ozvěnu v tehdejší tisku, protože okolnosti jeho smrti byly neobvyklé. Koncem listopadu do nemocnice, ve které pracoval, přivezli jednadvacetiletou dívku nakaženou spálou. Doktor se jí nechtěl věnovat ze strachu a v přesvědčení, že nemá šanci přežít, Edmund se ale nevzdal. Celou noc seděl u postele nemocné, pečoval o ni a dělal, co jen bylo možné. Bohužel, sám se nakazil a zemřel. Pro otce a mladého Karola byla smrt Edmunda velkou tragédií, i když mohli být hrdi na jeho obětavost a věrnost ideálům, které se jim snažila vštípit Emilie: sloužit a pomáhat lidem. Dnes má nemocnice ve městě Bielsko-Biala Edmunda jako patrona (v roce 1997 vznikla dokonce v Itálii skupina lidí, kteří se snažili zahájit proces blahorečení Edmunda).

Krakov, 1949

Po smrti Edmunda museli ale žít dále. V roce 1938 mladý Karol udělal maturitní zkoušky a rozhodl se, že začne studium polonistiky na Jagellonské univerzitě v Krakově. Proto také společně s otcem opustili Vadovice a přestěhovali se do Krakova. Druhá světová válka, která vypukla v roce 1939, přerušila toto studium. Mladý Karol našel v roce 1940 práci v krakovské chemické fabrice Solvay. Na Vánoce roku 1940 otec onemocněl na srdce. Když se jednou mladý Karol vrátil, našel otce mrtvého. Kardinál Dziwisz vyprávěl, že už jako Jan Pavel II. často se k tomu dni vracel a říkal, jak našel otce sedět na židli, ruce a hlava na

stole a před ním nedopitý čaj ve sklenici. Bylo to 18. února 1941. Celou noc klečel a prožíval smrt otce, u které nebyl, stejně jako u smrti matky. Období, které potom následovalo, dovedlo mladého Wojtylu k rozhodnutí, že che být kněz. Na podzim roku 1942 nastoupil do krakovského semináře.

Potom už Bůh vedl Karola až na Petrův stolec. Po celou dobu měl s sebou v Římě fotografii rodičů a památku po mamince: malou medailonku s čtyřlístkem zeleného jetele.

Karol Wojtyla
krakovský biskup

Zprac. P. Wojciech Zubkowicz SAC
na základě knížky Mileny Kindziuk
„Matka papeže“.
Nakladatelství Znak, Krakov 2013.

U hrobu své rodiny

Pokračování článku o páteru E. Šikulovi „Pozlatil naše srdce dobrotou“ jsme z redakčních důvodů přesunuli do příštího vydání „Apoštola“. (red)

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

KAROL WOJTYLA – JAN PAVEL II. A SESTRA FAUSTYNA

DVA PODIVNĚ PROPOJENÉ ŽIVOTY

Píše se rok 1920 a v polských Wadowicích se rodí manželům Wojtylovým syn Karol, v téže době patnáctiletá Helenka Kowalská, navštěvující základní školu ve Świnicach Warckich, má za sebou již první mystické zážitky. Když šestiletý Karol začíná základní školu, je Helenka již několik měsíců sestrou Faustynou a prochází noviciátem v Kongregaci sester Matky Božího milosrdenství.

O dvanáct let později je sestře Faustyně 33 let a je již u konce svého pozemského putování. Tuberkulóza velmi pokročila a oběť jejího života, kterou složila Bohu za hříšníky, se pomalu naplňuje. Karol Wojtyla slaví 18. narozeniny a vstupuje do života dospělých. V tomto roce dokonce po celé dva měsíce bydlí oba dva ve stejném městě – Krakově. Žijí „vedle sebe“, ale neznají se.

Sestra Faustyna se snaží ze všech sil splnit přání Pána Ježíše – aby byl ustanoven svátek Božího milosrdenství, o kterém jí už tolikrát říkal, a také aby lidé na celém světě znali a ctili Boží milosrdenství – avšak 5. října 1938 umírá a vidí, že vše je teprve v počátcích.

Mladý Karol začíná navštěvovat klášterní kapli Kongregace sester Matky Božího milosrdenství až během druhé světové války, kdy pracuje v blízké továrně na sodu. Zatím ho jistě ani nenapadá, že jednou jako biskup, kardinál a papež tato Ježíšova přání vyplní...

VIDĚNÍ KANONIZACE

Sestra Faustyna předvíдалa velké věci, které se teprve měly stát. V březnu 1937, ke konci svého léčebného pobytu v nemocnici v krakovském Prądniku, kde se léčila na tuberkulózu, si do Deníčku zaznamenala tuto proročnou vizi: „Náhle mě zaplavila Boží přítomnost a rázem jsem se uviděla v Římě, v kapli Svatého otce, a současně jsem byla v naší kapli a slavnost Svatého otce a celé církve byla úzce spojena s naší kaplí a zvláštním způsobem s naší kongregací... Kaple byla slavnostně vyzdobena a ten den do ní směli vejít všichni lidé, každý, kdo chtěl... A náhle jsem na našem oltáři uviděla živého Pána Ježíše tak, jak je namalovaný na tom obraze. ... V tom jsem byla náhle vytržena do Ježíšovy blízkosti a stála na oltáři vedle Pána Ježíše a můj duch byl naplněn tak velikým štěstím, že je nedokážu pochopit ani popsat. Mou duši zaplavoval hluboký pokoj a odpočinutí.“ (Dn. 1044–1048)

Předpověděla a popsala svou vlastní kanonizaci, která se uskutečnila 30. dubna 2000 pod vedením papeže Jana Pavla II. Samozřejmě, že této slavnosti předcházelo mnoho let pečlivé práce a bádání teologů, kteří měli za úkol vést celý informační proces.

HLEDÁNÍ POČÁTKU

Někdo z vás by se mohl nyní zeptat: „No dobře, přečetli jsme si, jak to bylo v roce 1938 a jak to skončilo, ale co bylo mezi

tím?“ Mladý Karol Wojtyla začal studovat v Krakově, kam se také se svým otcem přestěhoval. Po vypuknutí druhé světové války však musel svá studia přerušit a pracoval jako dělník v továrně “Solvay”, která sousedí s pozemkem kláštera Kongregace sester Matky Božího milosrdenství. Jak sám později vzpomínal, chodil často kolem kláštera do práce ve svých dřevácích, modlíval se ve zdejší kapli před obrazem Milosrdného Ježíše a také na hřbitově u hrobu sestry Faustyny. I když se s ní nikdy osobně nesetkal, spojovalo je něco hlubšího a silnějšího. Jejich pouto bylo duchovní: citlivost k tajemství Božího a lidského milosrdenství.

Později začaly být každou třetí neděli v měsíci v klášterní kapli slouženy mše k Božímu milosrdenství s kázáním. Zváni byli různí kněží a ke konci 50. let se mezi ně zařadil i Karol Wojtyla. Jak vzpomínají sestry, svá kázání si vždy pečlivě připravoval a prosil sestry, aby mu vždy předem daly téma, na které má mluvit.

I později udržoval krakovský pastýř kontakty se zdejším klášteřem, zajímal se o apoštolské dílo sester a podporoval je v práci s mládeží. Přátelské vztahy, které se zde navázaly, trvaly mnoho let.

Jako arcibiskup inicioval Karol Wojtyla v roce 1965 otevření informačního procesu, který měl za úkol prozkoumat život a ctnosti sestry Faustyny. Byl to odvážný krok, neboť v této době mnoho lidí, včetně představitelů církevní hierarchie, pochybovalo o pravosti zjevení sestry Faustyny, a také stále ještě trvala (1959–1978) notifikace, tj. zákaz šíření úcty k Božímu milosrdenství způsobu podanými sestrou Faustynou. Tento zákaz byl vydán, neboť informace o zjeveních byly šířeny bez teologického komentáře a také Deníček byl interpretován rozdílnými způsoby.

„HLÁSEJ CELÉMU SVĚTU TO MÉ NEPRONIKNUTELNÉ MILOSRDENSTVÍ“

Karol Wojtyla se nejenom „zajímal“ o Boží milosrdenství a poselství sestry Faustyny, on milosrdenstvím žil a toužil ho předávat dál. Stalo se jedním z charakteristických rysů jeho pontifikátu. Poukazovala na to již jeho druhá encyklika Dives in misericordia, která vyšla v roce 1980. Papež Jan Pavel II. zde podává velmi krásnou „definici“ milosrdenství: ...Vlastní a skutečný smysl milosrdenství není pouze v tom, že obrací třeba i soucitnou pozornost na zlo, ať už mravní, fyzické nebo hmotné. Ve své vlastní a základní podstatě se milosrdenství projevuje jako znovuocnění, jako dobývání dobra zpod všech vnějších nánosů zla, které je na světě a v člověku... (DM 6). Mnohými jeho spisy a promluvami se proplétalo téma Božího milosrdenství. Můžeme říci, že Jan Pavel II. převzal úkol svaté Faustyny, jíž Pán Ježíš řekl: „Apoštolko mého milosrdenství, hlásej celému světu toto mé neproniknutelné milosrdenství, neznechucuj se obtížemi, s jakými se při hlásání mého milosrdenství setkáváš.“ (Dn. 1142)

Naplnil také další Ježíšovo přání, které vyslovil v roce 1931: „Toužím, aby milosrdenství mělo svátek. Chci, aby ten obraz, který namaluješ štětcem, byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být svátkem milosrdenství“ (Dn. 49). Prvním knězem, který sestře Faustyně pomáhal splnit tento úkol, byl její vilenský zpovědník, dnes již blahoslavený Michal Sopočko, který dal celé té záležitosti teologické základy. V 80. letech dvacátého století začal být svátek milosrdenství slaven v Krakově, posléze v dalších polských diecézích a konečně v roce 2000 Jan Pavel II. vyhlásil první neděli po Velikonocích svátkem Božího milosrdenství pro celou církev.

„POSPĚŠTE SI, PROTOŽE TEN KOSTEL CHCI OSOBNĚ POSVĚTIT“

Úcta k Božímu milosrdenství se šířila po celém světě a do Krakovských Łagiewnik začalo přijíždět stále více a více poutníků. Malá klášterní kaple již nestačila uspokojit

všechny jejich potřeby a začalo se přemýšlet o vybudování velkého kostela a potřebného zázemí.

Sestra Klawera ve své knize „Rozmowa nieskończona“ vzpomíná na své setkání s Janem Pavlem II. ve Vatikáně v roce 1996:

Sv. otec konstatoval, že kostel má být velký.
– Asi tak pro dva tisíce lidí? – zeptala jsem se.

- Příliš malý.
- A pro pět tisíc věřících? – zeptala jsem se znovu.
- To by mohlo být.
- Podle jakého kostela nebo baziliky by měl být? – zazněl můj další dotaz.
- Podle Lurd.
- Svátý otec ještě dodal: Pospěšte si, protože ten kostel chci osobně posvětit.

Pochopila jsem, že nová svatyně v Łagiewnikách má sloužit všem lidem, zvláště

zde má být pro každou lidskou bídu, pro nemocné osoby, trpící, chromé, postižené, od nejmladších po nejstarší. Každý nemocný člověk, ať na duši či na těle, zde má najít své místo a milosrdný Ježíš tady na něj bude čekat...

ÚKON SVĚŘENÍ SVĚTA BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Bůh splnil Janu Pavlovi jeho přání a v srpnu roku 2002 se celé Polsko radovalo z jeho další cesty do rodné země. Hlavní motto této poutě znělo „Bůh bohatý v milosrdenství“. Papež byl již oslaben nemocí, ale čekající zástupy ho vítaly s velkým zájmem. Den 17. srpna se stal dnem slavnostního posvěcení nové svatyně a také dnem, ve kterém Jan Pavel II. zasvětil celý svět Božímu milosrdenství touto modlitbou:

Bože, milosrdný Otče, který jsi zjevil ve svém Synu Ježíši Kristu svou lásku a vylil jsi ji na nás v Duchu Svatém, Utěšiteli, svěčujeme ti dnes určení světa a každého člověka. Skloň se nad námi, hříšníky, uzdrav naši slabost, osvobod' nás od každého zla, dej, aby všichni obyvatelé země zakusili tvé milosrdenství, aby v tobě, Bože jediný v Trojici, nacházeli vždy pramen naděje. Věčný Otče, pro bolestné utrpení a vzkříšení tvého Syna, buď milosrdný k nám i k celému světu! Amen.

ZÁVĚREM

Boží milosrdenství provázelo Karla Wojtylu od mládí přes celý život až do konce. Jeho odchod do domu Otce přišel právě na vigilii svátku Božího milosrdenství – 2. dubna 2005 – a jeho kanonizace se bude konat také v tento svátek. Kéž nám v tento den vyprosí potřebné milosti, abychom i my mohli být apoštoly Božího milosrdenství.

s. M. Doubravka Mazancová KMBM ■

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodliš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa;** na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.** Na závěr se pomodliš třikrát: **Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

(Den. 476)

KONGREGACE SISTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH...

VŠICHNI ŽIJEME Z UTRPENÍ

+ PETR

„Všichni žijeme z utrpení. Nejdříve z utrpení Ježíše Krista a potom z utrpení lidí, kteří své utrpení spojují s jeho utrpením a o kterých často ani nevíme. Tito lidé, často trpící bez svého zavinění, udržují svět a pracují na spáse světa. Lásky se totiž ve světě hříchu, ve kterém ještě žijeme, obléká do utrpení.“

Jsou to odvážná slova? Že bychom byli mezi sebou až tak propojení utrpením? Vzpomněl jsem si na tato slova jednoho kněze, která jsem kdysi slyšel. S páterem Pavlem Dobrzyńskim, pallotinem, který vede domácí hospic pro děti v Otwocku u Varšavy, jsme je spojili se třicátým výročním vydání (11. února 2014) apoštolského listu Jana Pavla II. „Salvifici Doloris“, po-

jednávajícího o křesťanském smyslu lidského utrpení.

Děti, které jsou ve svých rodinách, navštěvují pracovníci hospice u nich doma. „Na začátku jsme měli v našem hospici dvě děti, teď jich máme dvaadvacet,“ říká otec Pavel, který má hodně starostí, mimo jiné jak finančně zajistit chod hospice. „Nejdříve se hospic nazýval „Andělský přístav“, taková „předsiň nebe“. Nyní se náš hospic jmenuje „Paprsek“, protože tady děti dostávají paprsek štěstí – mohou být doma, se svými hračkami, se svou rodinou a také kvůli lékům necítí tolik bolesti.

SMYSL?

Otec Pavel mě upozorňuje, že utrpení je tajemstvím, jehož smysl často nevidíme. Každý člověk trpí, každý jinak, každý má svou cestu utrpení, na které se může setkat s Kristem.

Jan Pavel II. ve svém listu napsal: „Během generací a po staletí bylo zjevné, že v utr-

+ KŘIŠTOF

+ VIKTOR

pení je ukryta zvláštní síla, která člověka vnitřně spojuje s Kristem, což je zvláštní milost. Jí děkují za své vnitřní obrácení mnozí svatí, jako např. svatý František z Assisi, svatý Ignác z Loyoly a další. Výsledek takového obrácení tkví nejen v tom, že člověk objevuje spásný význam utrpení, ale rovněž a především v tom, že samotným utrpením se stává zcela novým člověkem.

Vnitřní zralost a duchovní velikost v utrpení jsou ovocem vlastního obrácení a spolupráce s milostí ukřižovaného Vykupitele. On sám – jako Učitel a duchovní Vůdce – poučuje trpící bratry a sestry o této podivuhodné výměně spočívající v tajemství vykoupění. Utrpení je svou podstatou zakoušením zla. Avšak Kristus v něm položil nejpevnější základ definitivního dobra, tedy dobra věčné spásy. Svým utrpením na kříži zasáhl samotné kořeny zla, jimiž jsou hřích a smrt.

Kristus postupně otevírá a ukazuje trpícím bratrům a sestrám hranice Božího království, světa obráceného ke Stvořiteli a osvobozeného od hříchu, který je založen na vykupující síle lásky. A Kristus pomalu, ale jistě uvádí do tohoto světa, do Otcova království, člověka podrobeného utrpení, a to skrze sa-

motné jádro jeho bolesti. Utrpení nemůže být obráceno nebo změněno milostí zvnějšku, ale zevnitř. Svým spasitelným utrpením je Kristus zcela přítomen v každém lidském strádání a působí v něm mocí svého Ducha pravdy a útěchy.

„Odpověď, která je dána účastí na vnitřním setkání s Mistrem, je zároveň cosi více než sama abstraktní odpověď na otázku po smyslu utrpení. Kristova odpověď je především výzvou, je to povolání. Kristus nevysvětluje důvod utrpení jen abstraktně, nýbrž říká: „Následuj mě!“ Pojď! Měj svým utrpením účast na díle vykoupění světa, jež je dokonané mým utrpením! Mým křížem. Když člověk bere na sebe svůj kříž, spojuje se duchovně s Kristovým křížem, odhaluje se mu spásný smysl utrpení. Tehdy nachází člověk ve svém trápení vnitřní mír a dokonce duchovní radost.“ (SD 26)

RADOST?

Je možné vůbec mluvit o radosti v utrpení? Arcibiskup Fulton Sheen, populární americký misionář a kazatel, jednou vzpomínal: „Ve svém životě jsem měl co do činění s mnoha různými lidmi, s velkými hříšníky, kteří se vrátili ke Kristu, a s těmi, kteří velmi

+ KUBA

KAMIL svěřenec

trpěli a zakoušeli nepopsatelnou radost. Jednou z nejradostnějších osob, které jsem potkal, byla malomocná žena na Jamajce. Přišla o obě celé ruce a obě nohy až ke kolennům, ale přesto se pořád usmívala, byla šťastná a říkala: 'Přece jednoho dne bude zmrtvýchvstání a tehdy dostanu dokonalejší tělo.' Takový právě musí být i náš postoj.“

Na webových stránkách hospice, o kterém vyprávěl otec Pavel, je možné najít příběhy a fotografie dětí. Jsou rozdělené na dvě části: „naši svěřenci“ a „naši andílci“ (dětí, které už zemřely). Mezi svěřenci je Kamil, desetiletý chlapec, který trpí cystickou fibrózou (mukoviscidózou). Je to smrtelná dědičná choroba, která napadá trávicí a dýchací soustavu. Protože Kamil bydlí společně s rodiči a dvěma sestrami v malém bytě, ve kterém nelze zajistit izolaci během zhoršení nemoci, musí často navštěvovat nemocnici. Každý den začíná inhalací a během dne musí přijímat mnoho léků. Přesto je velmi veselý a radostný. Rád jezdí na kole, hraje si se sestrami a jezdí na výlety, které musí být krátké, protože fyzická únava zhoršuje dýchání. Jeho příběh končí větou: „Spolupráce s Kamilem dává hodně

radosti a je důkazem, že přes těžkou nemoc je možné těšit se ze života.“

A ještě jednou Salvifici Doloris: „Je to on sám, který v každém zakouší lásku; je to on sám, jenž přijímá pomoc, ať je jeho utrpení jakékoli. On sám je přítomen v každém trpícím člověku, neboť jeho utrpení přinášející spásu bylo jednou provždy otevřeno každému lidskému strádání. A všichni, kteří trpí, jsou jednou provždy povoláni k tomu, aby měli „úcast na utrpení Kristově“ (1 Petr 4,13) a aby svým utrpením „doplňovali to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap“ (Kol 1,24). Kristus učil člověka i utrpením konat dobro a prokazovat dobrodiní tomu, kdo trpí. Tímto dvojitým aspektem nám plně odhalil smysl utrpení. To je skutečný význam utrpení, nadpřirozený a zároveň i lidský. Nadpřirozený, poněvadž tkví v Božím tajemství vykoupění světa; současně však plně lidský, neboť člověk v něm nachází sebe sama, své člověčenství, svou důstojnost, své poslání. Utrpení patří k tajemství člověka.“ (SD 30, 31).

ARTUR svěřenec

II. NÁRODNÍ KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

POD ZÁŠTITOU MONS. JANA GRAUBNERA,
ARCIBISKUPA OLOMOUCKÉHO A METROPOLITY MORAVSKÉHO

23.–25. KVĚTNA 2014 / NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ / SLAVKOVICE

PROGRAM

■ Pátek / 23. května 2014 Slavkovice, kostel

- 15.00 / Hodina milosrdenství. Vede společenství „Modlitby matek“.
- 17.00 / Ohlédnutí za prvním kongresem v ČR: P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC, koordinátor kongresu v ČR.
- 18.00 / **MŠE SVATÁ** na zahájení kongresu s předáním ostatků sv. Jana Pavla II. pro kostel ve Slavkovicích: Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský.
- 19.30 / Občerstvení u kostela.
- 20.15 / Slovo na úvod kongresu: R. D. Patrice Chocholski (Francie), světový koordinátor kongresů o Božím milosrdenství.

- 20.45 / Film „Já Jsem“. Po filmu bude následovat do 7.00 hod. ráno Nikodémova noc (adorace za dobré plody kongresu).

■ Sobota / 24. května 2014 Nové Město na Moravě / kulturní dům

- 7.00–8.30 / Registrace účastníků.
- 8.15 / R. D. Patrice Chocholski (Francie), světový koordinátor kongresů o Božím milosrdenství: Modlitba o světlo Ducha Svatého a pozdrav účastníkům kongresu.
- 9.00 / I. přednáška: Mons. J. Kajnek, pomocný biskup královéhradecký: Proměna hříšníka ve svědka přijetím Božího milosrdenství.
- 10.00 / Přestávka. Prezentace knih a materiálů nejen o Božím milosrdenství.
- 10.30 / II. přednáška: Mons. ThDr. RNDr. Ladislav Hučko, CSc., apoštolský exarcha: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci...“
- 11.30 / III. přednáška: R.D. Mgr. Petr Vrbáček, spirituál Teologického konviktu v Olomouci: Osobní vztah ke Kristu – nezbytnost při hlásání Božího milosrdenství. Význam svátostí, modlitby a duchovního vedení.
- 12.30 / Oběd

- 13.30 / Setkání s R. D. prof. ThDr. Janem Machniakiem, Th.D., rektorem Mezinárodní Akademie Božího milosrdenství (Krakov): Svatý Jan Pavel II. – svědek Božího milosrdenství.
- 14.30 / Přemístění do Slavkovic.

Slavkovice / nahoře

- 15.00 / Hodina milosrdenství s Janem Pavlem II.: Sestry Kongregace Matky Božího milosrdenství (Dvůr Králové nad Labem).
- 15.30 / **MŠE SVATÁ** ke sv. Janu Pavlu II.: Mons. ThDr. MUDr. Henryk Hoser SAC, arcibiskup varšavsko-pražský (Polsko). Po mši svaté možnost uctívání ostatků sv. Jana Pavla II.
- 17.00–18.00 / Večeře.
- 18.00–20.30 / Program u pódia: Svědectví o působení Božího milosrdenství.
- 21.00 / Večer u ohně Božího milosrdenství.
- Od 17.00 budou otevřeny stany, ve kterých budou prezentovány výstavy a projekty spojené s Božím milosrdenstvím, bude možné zakoupit si knížky a devocionálie.

■ Neděle / 25. května 2014 Nové Město na Moravě kulturní dům

- 8.15 / Ranní modlitba: Sestry pallotinky (Polsko-Itálie).
- 9.00 / IV. přednáška: P. ThDr. Adrian Galbas SAC, provinciál pallotiniů Provincie Zvěstování Páně (Polsko): „Poslal je před sebou po dvou.“ (Lk 10,1) Unie katolického apoštolátu, čili spolu pro evangelizaci.
- 10.00 / V. přednáška: MUDr. Viola Svobodová a prof. MUDr. Augustin Svoboda CSc., komunita Emmanuel (Brno): Rodina – škola milosrdenství a první místo hlásání Božího milosrdenství.
- 11.00 / Přestávka.
- 11.30 / VI. přednáška: Kardinál Miloslav Vlk, emeritní arcibiskup pražský: Boží láska a Boží milosrdenství.

- 12.30 / Slovo na závěr kongresu. Společná modlitba Anděl Páně, oběd.

Slavkovice / nahoře

- Od 13.00 budou ve stanech prezentovány projekty spojené s Božím milosrdenstvím. Možno zakoupení knížek a devocionálií.
- 14.15 / Zamyšlení nad Božím milosrdenstvím: Mons. Mgr. Jindřich Bartoš, děkan a farář ve Znojmě.
- 14.45 / Korunka k Božímu milosrdenství: Sestry Kongregace Matky Božího milosrdenství (Dvůr Králové nad Labem).

- 15.00 / **MŠE SVATÁ** na závěr kongresu s modlitbou zasvěcení Božímu milosrdenství. Předsedá Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský za účasti kardinála Miloslava Vlka, emeritního arcibiskupa pražského.

Drazí přátelé, děkujeme všem, kdo jste podpořili kongres svou modlitbou, utrpením nebo finančním darem! Prosíme, abyste nadále doprovázeli přípravu kongresu jak po stránce duchovní, tak materiální. Kdo může přispět na organizaci II. kongresu o Božím milosrdenství, pošlete svůj dar na účet:

35 – 621 921 0237 / 0100
Variabilní symbol: 22014

Pán Bůh zaplatí! Otcové pallotini

FILM O ZÁZRACÍCH EUCHARISTIE

V dnešní době slábne víra v přítomnost Ježíše Krista v Nejsvětější Svátosti. Stále méně lidí se účastní mše svaté, klesá počet lidí přistupujících k Svatému přijímání, a ti, kteří přijímají, to dělají často automaticky a bez víry, že přijímají živého Krista. Film „Já jsem“ by chtěl změnit tuto situaci a připomenout tento každodenní eucharistický zázrak.

Nabízíme vám:

- možnost zajištění promítání filmu pro skupiny a farnosti (po promítání lze zorganizovat adoraci a možnost získat DVD s filmem)
- možnost poslání DVD s filmem poštou.

FILM SE NEPRODÁVÁ, ALE ŠÍŘÍ SE ZA DOBROVOLNÝ PŘÍSPĚVEK.

Příspěvek můžete poslat na účet: **35 – 621 921 0237 / 0100** (při platbě uveďte var. symbol: 888). Vaše dary pomohou v organizaci druhého kongresu o Božím milosrdenství!

Promítání ve farnosti nebo DVD s filmem si můžete objednat na adrese:

Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32 Jámý, tel.: 566 502 850, e-mail: objednavky@apostol.cz

Nabízíme vám sborník textů z prvního kongresu o Božím milosrdenství, který se konal ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě v roce 2011 pod heslem:

TEĎ JE ČAS MILOSRDENSTVÍ

V knížce najdete na více než 100 stránkách texty přednášek a fotografie z kongresu, podněty k zamyšlení nad Božím milosrdenstvím. (Formát 130x200, 48 stran)

„VIA LUCIS“ ROZJÍMÁNÍ K POBOŽNOSTI CESTY SVĚTLA

Autoři: biskup Jan Baxant, biskup Vojtěch Cikrle, biskup Ladislav Hučko, biskup František Lobkowicz, Angelo Scarano a Marie Svatošová. Cesta světla (Via Lucis) je velikonoční pobožnost, která získává v církvi na popularitě a která je inspirována křížovou cestou – Via Crucis. Spočívá v rozjímání čtrnácti zastavení – setkání zmrtvých-vstalého Ježíše s jeho učedníky. (Formát 105 x 165, brož., 58 str., 2011)

Cena není stanovena, dobrovolný dar posílejte na účet: **35-6219210237/0100**

Objednávejte na adrese: Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32 Jámý

na telefonním čísle: 566 502 850, 566 502 855

e-mail: info@slavkovice.cz

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. (Váz., 671 str., 399 Kč)

Můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01, tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

PROGRAM

- 14.00** Přednáška: Ti, kteří otevřeli okno Božímu milosrdenství – Jan XXIII. a Jan Pavel II. (Mons. Jan Daněk, děkan z Nového Města na Moravě)
- 14.30** Vystavení ostatků svaté Faustyny a Korunka k Božímu milosrdenství
- 14.50** Uvedení do svátku Božího milosrdenství
- 15.00** Mše svatá (J. E. Mons. Jiří Paďour OFMCap, biskup českobudějovický) – Po mši svaté možnost uctívat ostatky svaté Faustyny Kowalské.
- 17.00** Promítání: Matka papeže (P. Wojciech Zubkowicz SAC)
- 18.00** Zpívané nešpory
- 20.00** Pobožnost Cesty světla

Ke svátosti pokání můžete přistupovat během dne od 9.00 do 21.00 hod.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplať za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámý 71, 592 32 Jámý**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

fax: 566 502 851,

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz!

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotinů jsou slova sv. Pavla: „**Láska Kristova nás žene.**“ Pallotti odkázal členům Společnosti, aby „pomocí modlitby a skutků dělali všechno, aby svět poznal a zamiloval se do Ježíše“. Proto se kněží a bratři pallotini neomezují na jednu činnost, ale pracují na různých místech a v mnoha oblastech.

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32

tel. 733 741 850, 733 741 860

e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

MŠE SVATÁ

SE ZASVĚCENÍM
BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

II. KONGRES
O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ
23. – 25. KVĚTNA 2014
NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ
SLAVKOVICE

TY JSI TAKÉ SVĚDEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ!

PROTO I TY PŘIJĎ PODĚKOVAT BOHU
ZA JEHO MILOSRDENSTVÍ K TOBĚ
A SPOLEČNĚ VYPROŠOVAT BOŽÍ
MILOSRDENSTVÍ PRO OSTATNÍ

DO SLAVKOVIC

U NOVÉHO MĚSTA NA MORAVĚ

**V NEDĚLI 25. KVĚTNA 2014
OD 15.00 HOD.**

HLAVNÍ CELEBRANT:

MONS. JAN GRAUBNER,
ARCIBISKUP OLOMOUCKÝ
A METROPOLITA MORAVSKÝ

ZA ÚČASTI:

KARDINÁLA MILOSLAVA VLKA
EMERITNÍHO ARCIBISKUPA PRAŽSKÉHO

Další informace na tel. 566 502 855, 774 521 531 nebo na www.slavkovice.cz